

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΛΠΙΔΑ

Ἡ Ἐλπίδα τρεῖς ἡμέρες τώρα ἐπῆγαινε κ' ἐχοχόταν στο μεσιτικό γραφεῖο ὑπηρετιῶν τοῦ Χατζήηκου γιὰ νὰ βοῆ μιά θεοὶ νὰ μὴ σ' ἕνα σπίτι.

Καθόταν ἐκεῖ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ξύλινους μαζοὺς πάγκους τοὺς τοποθετημένους στὶς δύο ἀπέναντι πλευρὲς τοῦ «γραφεῖου», ὅπως ἐλεγόταν ἐκεῖνο τὸ φριχτὸ ὄνομα, ποὺ μύριζε ὕγρασία, πολυφορεμένα γυναικεῖα ροῦχα καὶ ἀλόπωνια μεκερῆ — ὕληχε ἐκεῖ τὸ φριχτὸ στόμα τοῦ Χατζήηκου — καὶ δλου ἕνα πλῆθος θλιβερά ὄντα μὲ γυναικεῖο σχῆμα, κάθε ἡλικίας, ἐμπαινόβγαϊναν ζητώντας θέαι πληροφορίες, πιετοποιητικά, τὴ βοήθεια τοῦ μεγάλου ἀφέντη τοῦ συναφιοῦ τους, τοῦ μεσίτη, στὶς ἀπειρες ἀνάγκες ποὺ προσαλοῦνται στὴν κόλασι τῆς γυναικεῖας ὑπηρετικῆς ζωῆς.

Ἡ Ἐλπίδα δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράματα. Ἐπῆγε στοῦ Χατζήηκου ζητώντας ἕνα καταφύγιο, μιά στέγη, ἕνα νοματί φομὶ

στὴν ἀπελπισία τῆς ἐρημίας ποὺ βρέθηκε ἀπροετοίμαστη, χωρὶς νὰ ξέρη μιά δουλειὰ νὰ πάρ σ' ἕνα ἐργοστασιὸ νὰ δουλέψη, δυστυχημένη ἀπὸ μορὸ ὡς τώρα ποὺ ἦταν δεκαοχτῶ χρονῶν μὲ μοναδικὴ πείρα τὴν κακία τῆς μητροῦσας τῆς. Ἐκεῖνη τὴν κατάντησε νὰ φτάση στὴν πόρτα τοῦ Χατζήηκου καὶ νὰ ζητήση τὴν προστασία του.

Καθόταν καὶ περιμενε νὸ ἐρῆθῃ ἡ σειρά τῆς νὰ τοποθετηθῇ κάπου, νὰ παρουσιαστῇ ἡ μεγάλη τύχη, ἡ κυρία ἢ ὁ κύριος ποὺ θὰ τὴν ἐπαίριαν. Τὶς περισσότερες ὥρες τὶς περνούσε σιωπηλὴ στεναζόντας κάθε τόσο μὲ ἕλαφρὸ σπασμὸ στὰ χεῖλη σὰν ἀπὸ μικρὸ ἀναφυλλητὸ, ποὺ τῆς εἶχε μείνει ἀπὸ τὸ τόσο κλάμα καὶ τὴν τόση λύπη ποὺ ἐσφιξε τὴ ζωὴ τῆς. Ἡ ἄλλες, ἡ περισσότερες ποὺ καθόσαντε στοὺς πάγκους ἦσαν γνωστές μεταξύ τους ἢ γνωρισθήκαν ἐκεῖ εὐκόλα, μιλοῦσαν, ἔλεγαν τὰ δικὰ τους, σκάζανε στὰ γέλοια μὲ κανένα ἀπὸ τὰ ἀστεῖα ποὺ ἔλεγε χαϊμιά φορὸ ὁ Χατζήηκος μὲ λυγισμένο τὸ πελώριο νομὶ του μπροστὸ στὸ τραπέζι του καὶ ποὺ δὲν φανόνσαντε σ' αὐτὴν τὴν νεόφερτη καθόλου εὐθῆμα. Στὶς στιγμὲς αὐτῆς ἡ Ἐλπίδα μὴ καταλαβαίνοντας ἂν ἡ ἄλλες γελοῦσαν γιὰτὶ ἤξεραν τὴ γλώσσα τοῦ μεσίτη, ποὺ αὐτὴ δὲν τὴν εἶχε συνηθίση, ἢ τῶναν γιὰ νὰ τοῦ φανοῦν ευχάριστες, ἐκτύταζε καλὰ καλὰ ὠρα ὀλοκληρῆ μὲ τὰ παιδικὰ τῆς ματια τοῦ Χατζήηκο. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος ψηλός, μὲ σταχτιά μαλλιά κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο του ποὺ δὲν τῶβγαζε ποτέ, πολὺ μελαγχροινός, σὰν ἀπὸ μαύρη ράτσα, δασύς, μὲ τριχωτὴ τὴν

ἀκοή τῆς μύτης καὶ τὸ βάθος τῶν αὐτιῶν, μὲ ἕνα σημάδι ποὺ τοῦ χόριζε μὲ βαθεῖα οὐλὴ τὸ μάγουλο, ἀπὸ τὸ φρόδι ὡς τὸ σαγόνι, μὲ γυαλιὰ ποὺ τοῦ ἔδιναν ἕνα ἄγρο ἐπίσημο. Δὲν εἶχε πολλὰ λόγια, οὔτε ἦταν γελαστός. Τὸ πολὺ-πολὺ χαμογελοῦσε σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς κυρίες ποὺ πῆγαιναν στὸ ὑπόγειο τοῦ ζητώντας ὑπηρετρία. Ὅταν δὲν εἶχε δουλειὰ καὶ καθόταν ὦρὶ ὀλοκληρῆ στὸ γραφεῖο του κυττάζοντας μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ του ψηλὰ πρὸς τὸ ἄσπρο πεζοδρομιο ποὺ φανόνταν στὸ ὕψος τῆς πόρτας, δὲν ἔλεγε λέξι, οὔτε κῆριζε καθόλου τὶς γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια ποὺ καθόσαντε στὴν ἀράδα. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ἡ Ἐλπίδα εἶχε τρομάξει μαζί του. Κάποιο παράπονο τοῦ ἔκαμε σιγὰ στὸ αὐτί, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια μιά ψηλὴ γυναῖκα ἀδύνατη σὰν τὴ κλωστή, καὶ κείνος ἐχτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ μοῦ λὲς ἐμένα φοβέρες, γιὰτὶ θὰ μοῦρῆθῃ τὸ μπουρίνι...

Καὶ ἀφοῦ τὸ θέλει νὰ τοῦ τῆς αὐτοῦ ποὺ σ' ἔστειλε πὸς ἕκαμε ἐξ διαλειμμάτων ὀχτῶ χρόνια στὴν Παλιὰ στρατῶνα καὶ τρία στὴν Αἰγίνα. Τὸ ὄλο ἔντεκα. Γιὰ νὰ ξέρης... Τσάβα.

Καὶ τὴν ἔδωξε. Ἡ γυναῖκες ποὺ μιλοῦσαν ἐσώπασαν. Γιὰ νὰ θυμῆξῃ ὁ Χατζήηκος τὰ ἔντεκα χρόνια ποὺ εἶχε κἀμὴ στὴ φυλακὴ θὰ τοῦ ἐμπῆχαν πολὺ στὴ μύτη. Ἡ ψηλὴ καὶ ἀδύνατη σὰν τὴν κλωστή γυναῖκα ἔφυγε. Ἀλλὰ ἡ Ἐλπίδα τρομάξε. Μιά ἄλλη ποὺ ἦταν κοντὰ τῆς τῆς εἶπε σιγὰ.

— Δὲν εἶνε κακό. Τόνε σταθερώνουν βλέπεις.

— Ἐγὼ νόμιζα πὸς θὰ τὴ χτυποῦσε αὐτὴ τὴ γυναῖκα.

— Αἶ, εἶνε λιγάκι θυμώκος. Ἄλλ' ἄμα ξέρεις νὰ τὸν βολέψης μὲ τὸ χουδί του, δὲ βραϊκεται καλλιτερος ἄνθρωπος. Ξέρεις πόσα καλὰ εἶχε κερμωμένα ὁ Χατζήηκος ; Τὸ δικὸν δικη.

Ἦστερα ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐρώτησε τὴν Ἐλπίδα πόσον καιρὸ βραϊκεται χωρὶς δουλειὰ. Τῆς εἶπε μὲ δυὸ λόγια τὴν κατάστασι ποὺ βραϊκόταν. Ὅχι. Δὲν εἶχε πάει ποτέ ὑπηρετρία. Τώρα τὸ ἀποφάσισε.

Ἄχ, θεὲ μου. Γεννήθηκε κ' αὐτὴ σ' ἕνα σπίτι ἀνθρωπινὸ. Ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἔξαρο-πλάσης. Εἶχε μαγαζὶ κοντὰ στὴ Μητρόπολι, ἡ οἰκογένειά του ἔξοσε μὲ ἄνεσι καὶ μὲ τὴν εὐλογία τοῦ θεοῦ. Αὐτὰ ἦσαν ὡς ποὺ ἡ Ἐλπίδα ἐμπῆκε στὰ δέκα χρόνια καὶ ὁ ἀδελφούλης τῆς ὁ Γιώργος στὰ ἑπτὰ. Τότε πέθανε ἡ μαμά τῆς. Ἀ-

πάνω στα δύο χρόνια ο πατέρας της ξαναπατρτεύθηκε. Αυτός ο γάμος ήταν η καταστροφή του σπιτιού. Η δεύτερη γυναίκα που πήρε στην αρχή ήτανε δλο μέλι, αλλά ύστερα έκανε πράματα λές και το είχε στο νου της να καταστρέψη τον άντρα της και να πετάξη στους δρόμους τα παιδιά. Έν πρώτους τον έμπλεξε και πούλησε το μαγαζί για να κάνει επιχειρήσι μ' έναν ξάδερφό της, να έμπορευθούνε, λέει, ξύλα απ' την Μακεδονία. 'Αλλά όταν έβαλαν τα χρήματα στο χέρι η κυρία άλλαξε. Εύρισε πως άδικήθηκε με το γάμο της, γιατί έπληρε ένα χρυσούμενο ηλικιωμένο με τα κουτσουβέλα του, κακομεταχειριζόταν τα παιδιά, και άρχισε να τον τυραννή κι' εκείνον. 'Η επιχειρήσι δέν πήγαινε καλά. 'Υστερα ο πατέρας άρρώσθησε. Του είπαν οι γιατροί να κάνει έγχειρήσι. 'Ως που να οικονομηθούν όμως από τους συγγενείς του που φρονίζαν τα λεπτά για την κλινική, ο άνθρωπος επέθανε. Τα παιδιά μέινανε μ' εκείνη. 'Η 'Ελπίδα ήταν τότε δεκατριών χρόνων. Ποιός από τους συγγενείς τους μπορούσε ν' αναλάβη το βάρος τους; Φτωχοί άνθρωποι. Και άρχισε τότε η άβάσταχτη ζωή μ' αυτή τη γυναίκα. Σκότους καλλίτερα ένα παιδί παρά να το καταραστής να πέρη σέ μητέρα. 'Εκείνος που τον έλεγε ξάδερφο έμπαινόβγαίνε στο σπίτι, έφρωνε εκεί και μόνο που δέν κοιμούνταν στο σπίτι. Και να μην το καταλάβαινε μονάχη της η 'Ελπίδα, το άκουγε κάθε μέρα από το κοσμοπολιό της γειτονιάς πως ο άνθρωπος έστεινος ήταν φίλος της. Το Γιώργο τον τράβηξε από το σχολείο και τον έβαλε σέ ένα τσαγκάρικο να μάθη έχνη για να μην του άγροάζη τα βιβλία και κείνη την μεταχειριζόταν σά δούλα. Στόν έναμιοι χρονο ο φίλος της μητριάς της έγκαταστάθηκε στο σπίτι σάν άντρας της και σέ δυο μήνες η μητριά της έγέννησε. 'Ηταν το παιδί του φίλου της. Τότε η 'Ελπίδα από συμβουλές που της έδιναν η γειτόνισες που τη λυτόσαντε είτε να πάη να μάθη μια τέχνη σέ κινένα έργοτά νο. 'Η μητριά της όμως της έδήλωσε πως αν έπληγα να έφρονε να ροη άλλου κορβίτι να κοιμηθί και τραπέζι να φάη. Την ήθελε για να της νταντεύη το μωρό. Και καθώς φοβόταν πως δέ θα την έπληρωσαν από την αρχή όπου και να πήγαινε έργασθί ως που να μάθη, έμεινε στής μητριάς της σ' λάβα άλόρωτη. Και τότε έγινε κι' άλλο κακό. 'Ενας Γάλλος αξιωματικός έμάτρωσε από τους δρόμους το Γιώργο που μπερδιάντεσε και τον πήρε σπίτι του. 'Η μητριά της που της έζήτησε την άδεια, άλλο που δέν ήθελε. Το ξεφορτωνόταν το παιδί. 'Υστερα αυτός ο αξιωματικός έφυγε για τη Γαλλία κι' έπληρε μαζί του το Γιώργο. Και ούτε ξανάμιας πειά τι άπόγινε. 'Ετσι έμεινε πεντάφρανη κι' έρημ στόν άπάνω κόσμο. Και τα βίσανά της δλο άξζαναν. Δέν την έντυναν, δέν μπορούσε ποτέ να χορτάση το ψωμί. Και όσο μεγάλωνε, τόσο η μητριά της την έβριζε περισσότερο. Γι'τι αν της έδινε τα παληά της ροήματα και αν την είχε με μπαλωμένες κάλτσες και στραβοπατημένα γοβάκια, άρχιζε να σηματοίζεται η όμορφιά της, να γίνεται νόστιμη κι' έπιθυμητή. Το καθαρομελάχρονο πρόσωπό της δέν είχε δολη την τρυφερόδα της ηλικίας από τις δουλειές, από το άγορέμα, από τους καινούς και τις σαπουνάδες της μπουγάδας, τα μεγάλα της μάτια είχαν κοπή από το πολύ κλάμα και τα δάχτυλά της είχαν φουσκωμένους τους κόμπος από τα νερά και τα παληοάπουνια της κουζίνιας, αλλά το κορμί της φρόντανε από χρονο σέ χρονο, είχε πειά άνθιση ένα στήθος που ήταν ο πειρασμός και το θαύμα για τους άνδρες και η ζήλια για τις γυναίκες της συνοικίας. Αυτόν το φυσικό πλούτο το θαυμαστό σχηματισμό του κορμιού της δέν της το συγχωρούσε η μητριά της. Δέν μπορούσε πειά η 'Ελπίδα να μιλήση με άνθρωπο, ούτε να βήη στο παράθυρο, ούτε να τραισθί λιγάκι. Το τί άκουγε, Παναγία μου. Τι φοιχτά, τί άισχρά λόγια. Της έρχόταν να μπηθί τα νύχια της στο στήθος, να σχισθί, να κομματιασθί και να πάη κοντά της μισόγυμνη, ματωμένη με άνοιγμένο το κρέας και να της πη: Να πως έγινε για να εύχαριστηθίς. 'Ηούχασε πειά.

'Υστερα άρχισε να της γλυκομιλάη ο φίλος της μητριάς της — θές γιατί την έλυπόταν, θές γιατί είχε κι' αυτός την πονηρία του — και η άλλη άπόγινε. 'Η ζήλια την είχε κυριεμένη. Τη χτυπούσε, την έσωρωνε σάν παληόσκυλο, την έβριζε νύχια μέρα. Στή αρχή έλεγε η 'Ελπίδα να φύγη, να πάη όπου θάβρισκε άνοιχτή πόρτα, αλλά τώρα δέν τολμούσε πειά. Το χειρότερο κακό που της είχε κίμει το κακομεταχειρισμα ήταν πως είχε χάσει δλο της το θάρρος. 'Επίστεσε πως δέν άξιζε για καμιά δουλειά, πως δέω από κείνο το σπίτι θα γανόταν. Είχε μια θεία, αλλά την έσυμβούλευε κι' αυτή να μείνη εκεί ως που να ροεβθί ένας άνθρωπος ν' άποκατασθί, για να μη χάση τα δικαιώματα που είχε στα πράματα του σπιτιού, που ήταν δλο προικιά της μάνας της και άγορές του πατέρα της. 'Ηρθε μια ώρα που νόμισε πως άνοιξε η τύχη της. Γνώρισε ένα σωφέρ. Τη άγάπησε κι' εκείνη ροματίστηκε σ' αυτόν. 'Ηταν καλό παιδί ο Μήτσος. Τι ιστορίες που σκόρωνε για να μτροση να τον συναντή τη νύχτα στη γωνιά Καλλιδρομίου και Χαριλάου Γρικουπή, κοντά στη μορδιά. 'Εκει στο βάθος ήταν το γκ'ράξ που άφινε το αυτοκίνητο του. Περίμενε να τελειώση μια δουλειά του για να μτροση να την πάρη, με το στεφανί άμέσως. Και μόλις θα παντρεύόσαντε θα πήγαιναν άμέσως στόν ίσαγγελέα και θα διεκδικούσαν τα πράματα της 'Ελπίδας που τα είχε η μητριά της για δικό της νοικοκυριό, και θα ζητούσαν κι' από το φίλο της λογοδοσία για τα χρήματα

που είχε πάρει από τον πατέρα της. Που να τολμούσε νάκανε τέτοια πράματα μονάχη της. 'Εκείνος θα τελείωνε όλες τις δουλειές. Μά ήταν άτυχη 'Επιασαν το Μήτσος που ροεβθικε άνακατωμένος σέ μια παληοδουλειά και τον έβαλαν στή φυλακή. Και το χειρότερο την εκάλεσαν κι' αυτή στήν άνάκρισι. 'Εβαλαν τ' όνομά της μόλιστα στις έφημερίδες. Είχαν τυπόση με κεφαλαία γράμματα: «'Η έρωμένη του σωφέρ» και παρακάτω έγγρασαν πως αυτή έξερει το μυστικό της υποθέσεως. Αυτό τη σκότωσε. 'Εγινε βουή στή γειτονιά και όταν το μεσημέρι γύρισε από την άνάκρισι την έπιασε η μητριά της, την έκαμε μαύρη στο ξύλο γιατί λέει τους έξευτέλισε με τις ά'μιές της και την πέταξε δέω από την πόρτα. 'Ας γυγαινε τώρα τέτιο παστορικό ταυνάκι που ήτανε ζήτηση τα πράματα της, η φιλενάδα των παληοθρώνων που τους έβαλαν στή φυλακή, γυναικα που είχανε καταγαμωμένο τ' όνομά της η εισάγγελια και η άστυνουα.

Ροεβθικε στο δρομό. Κουρειασμένη, πεινασμένη, χωρίς νάχη μια πόρτα να χτυπήση. Στήν άπελπισία της έπληξε από νεκροταφείο. 'Εκει ήταν οι δικοί της, οι μόνοι που την πόνησαν στόν κόσμο. 'Επσε στον τάφο της μάνας της μ' ένα φοβερό κλάμα. Με το πρόσωπο άπάνω στή χόμα άρχισε να λέη τα παρόπια της, το φοιχτά κακό που της έκαμαν, καλύτεσε τη μαιά της με σπαρχιτικές κροσγές. 'Αλλά πότε οι νεκροί άπάντησαν από τον τάφο; Μιά φοιχτή γυναικα που ά'αβε κρεί στο μνήμα του γιουί της έπληξε κοντά της, τη σήκωσε, την πορηγόρησε. 'Η 'Ελπίδα της έλεπε τα θλίβερα περυσιατικά της κι' εκείνη τη λυπήθηκε. — Να μηθί, παιδάκι μου, σ' ένα σπίτι να δουλέψης, την έσυμβούλευσε. Αυτή θα μπορούσε μια-δυο μέρες να την κρατήση στο σπίτι της ως που να ροη δουλειά. Και της έλεπε πως στο γραφετο του Χατζήη, κοντά στο Δημοτικό θέατρο έπήγαιναν και κάτι συμβολαίωτισσές της που δουλευαν σέ σπίτια. 'Αμέσως αυτός ο άνθρωπος θα την τοποθετούσε σέ μια θέσι. Είχε πελατεία στόν καλό κόσμο. 'Ετσι έπληγε εκεί και περίμενε τρεις ήμέρες χωρίς να ξερη τι θ' άπογινη.

Και δούλα να θέλη να γίνη ένα κορίτσι πρέπει νάχη τύχη. 'Από τη δεύτερη ήμέρα που έπληξε η 'Ελπίδα στο Χατζήηκο η έπερίμενε καθισμένη στόν πάγκο ροεβθικε μια κυρία που ήθελε να την πάρη. Την έρώτησε που είχε έργασθί προτιότερα και αν είχε όλα της τα πιστοποιήματα. 'Η 'Ελπίδα έλεπε πως πρώτη φορά θα έμεινε ύληρότερα. Τότε ο Χατζήηκος άρχισε να μιλήη λιγά στήν κυρία. 'Η 'Ελπίδα άρπαξε μερικά λόγια του. Της έλεγε πως δέν μπορεί να της έγγυνηθί γι' αυτό το νέο κορίτσι, δέν ανέλαβανε καμιά άνθύνη, και της συνιστούσε μια άλλη: Δουλεύτρα, τίμα, κορμί άκούραστο. 'Η κυρία έπληρε αυτή την άλλη και όταν έφυγε η 'Ελπίδα ετόλμησε να κίμη στο Χατζήηκο τα παρόπια της. Γιατί δέν την έδινε σ' αυτή την κυρία; 'Ο Χατζήηκος την εκύταξε ένα δλόκληρο λεπτό με το φοβερό βλέμμα που πάγωνε τα κακομοίρικα όνα που έξαρτούσαν την εργασία τους από την ευμένειά του και ύστερα της έλεπε. — Έν πρώτους δέν έπιτροπήω σέ καμιά ν' άκούη τι λέω εγώ με τη πελατεία μου. Και έμ του άλλου που σέ ξέρω; Δέ σου λέω καλό κορίτσι φαίνεσαι, αλλά δέν μπορώ άμέσως να σε ύποστηρίξω όταν έχω τι; Άλλες δέω, κορίτσια δικά μου, τόσον καιρό. Δέν βλέπεις την Εύγενία που κάθεται στόν πάγκο έναμιοι μήνα η φουκαριάρια και στήμια έχει και μιλά δέν χε; Μιά φοιχτά άσχημη σαραντάρα γυναικα, κοντή, με το κεφάλι χωμένο στο κορμί, χωρίς λαμύ σχεδόν, άρπσε ένα στεφανιά. 'Η 'Ελπίδα γύρισε και την είδε. 'Ηταν η φουκαριάρια η Εύγενία. Και ο Χατζήηκος έπρόστεισε. — Αν σου μιλάω με το γλυκό, είνε γιατί είσαι πρωτόγιά. 'Αλλά τα λόγια έμένα δέ μου άρέσουνε. Κάτσε και θάρρη η όρα σου. Πρώς τ'ε βράδυ της ίδιας ήμέρας μιά γορη που έμπαινόβγαίνε στο Χατζήηκο και μιλούσε με τον πείο οικείο τόνο με το μεσίτη και έπιανε κουβέντα με όλες, και την έλεγαν κυρά. Δέν βλέπω εκάθιςε κοντά της, την έρώτησε για τα δικά της, κι' έδειξε τόσο ένδιαφέρον που η 'Ελπίδα της; τα διηγήθηκε όλα. Την όρφάνια της, την ιστορία του Μήτσου, την άπελπισία της. Τότε εκείνη της έλεπε: — Εγώ θα σε στείλω στην 'Αλεξάντρα. Πέντε χρόνια να δουλέψης; φτάνει. Θα γυρίσης πίσω στήν 'Αθήνα με λίρα άραπικη. Κι' επειδή η 'Ελπίδα δέν κατάλαβε άμέσως, η κυρά 'Ανέζω της έγνηγηθηκε. Στήν Αίγυπτο. Στήν 'Αλεξάνδρεια. Δέν υπάρχουνε καλύτεροι άνθρωποι από τους άραπάδες. — Άραπάδες; είνε η Ελπίδα. 'Η κυρά 'Ανέζω γέλασε. — Δέν ξέρεις βλέπω. Δές πως είνε μαύροι; Να όπως έμεις και ξανθοτέροι. 'Αλλά τοις λένε άραπάδες έτσι από τον τόπο. Να πας και θα με συχωράς. Και επειδή η 'Ελπίδα έλεπε πως δέν είχε έξοδα για ένα τόσο ταξίδι, η κυρά 'Ανέζω της άπάντησε πως έχει έναν ταχυδρομό δικό της που άναλαβαίνει να πηγαίνη κορίτσια και πληρώνεται ύστερα. ('Η συνέχεια στο προσεχές).